

Arrest

nr. 98 367 van 5 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DECROOCH loco advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van eerste verzoeker, de heer H.M.Y., als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 4 januari 1960 geboren in el Kubais, Hit, provincie Anbar. U bent een soenniet van Arabische origine. Sinds 1991 woonde u in Bagdad. In 2006 werd u tijdens het sektarische geweld echter verdreven en verhuisde u naar el Rutba. In 2008 keerde u samen met uw familie terug naar Bagdad. Op 16 mei 2008 verdween uw broer Z.(...) in de buurt van Fallujah. U begon de verdwijning van uw broer zelf te onderzoeken. U ontdekte dat uw broer het laatst gezien was in het huis van de neef van zijn chauffeur. U ontdekte eveneens dat de chauffeur en zijn familie verantwoordelijk waren voor de verdwijning van uw broer. U besloot dan ook

de chauffeur, H.(...) M.(...), en zijn familie aan te klagen. U schakelde uw stam, el Kubaisy, in en deed eveneens een beroep op de diensten van Aqid (Kolonel) M.(...) A.(...), de veiligheidsofficier van Fallujah, om de zaak op te lossen. Op 5 augustus 2008 vond er een samenkomst tussen uw stam el Kubaisy en de stam van de verdachten, el Jumaili, plaats om de zaak via het stammenrecht op te lossen. Er werd een overeenkomst afgesloten die meerdere punten bevatte tussen de twee stammen. Na de overeenkomst bleef u de verdwijning van uw broer onderzoeken. Uiteindelijk kwam u achter de locatie waar H.(...) M.(...) werkzaam was. U lichtte de Federale Politie in die hem arresteerde. Samen met Aqid M.(...) A.(...) bleef u de zaak verder opvolgen. Na een periode bekende H.(...) schuld. Samen met zijn familieleden zouden ze uw broer beroofd en vermoord hebben. De el Jumaili stam begon u echter onder druk te zetten om de zaak te laten vallen. Meerder samenkomsten vonden plaats. U vertelde hen dat u de zaak zou intrekken op voorwaarde dat u het lijk van uw broer verkreeg. De stamleden zeiden dat ze het lijk niet konden teruggeven omdat ze het lichaam na de moord in de rivier hadden gegooid. U geloofde hen niet en bleef bij uw eis. De stamleden bleven uitvluchten verzinnen. Uiteindelijk boden ze u een aanzienlijk bedrag aan als compensatie. U weigerde en zei dat het gerecht over de zaak zou beslissen. De zaak zou nog steeds niet opgelost zijn. In die periode studeerde uw dochter Y.(...) H.(...) R.(...) (O.V 6.988.610) aan de faculteit dierengeneeskunde van de universiteit in Fallujah. Op 10 januari 2012 kwamen er twee eenheden van de politie naar de universiteit die naar uw dochter vroegen. De bewakingsdienst van de universiteit verleende hen echter geen toegang. De decaan van de universiteit contacteerde het plaatselijke directoraat van de politie. Hij vernam dat er geen enkele officiële eenheid was uitgestuurd met de opdracht uw dochter te arresteren. De decaan ontbood uw dochter en vernam van haar dat er een stammenprobleem aan de gang was. Hij contacteerde hierop de nabijgelegen controlepost van het leger. Zelf had u ondertussen van uw dochter vernomen wat er aan de hand was. U contacteerde opnieuw Aqid M.(...) A.(...). Hij haalde uw dochter op aan de universiteit. U ging haar daarna ophalen in Fallujah en bracht haar naar Bagdad. U vernam dat dit probleem met de stam zou verder duren omdat het hier om een stam ging die over zeer veel macht beschikte in de regio. Een tijdje later vernam u dat de meeste gevangenen van Fallujah ontsnapt zouden zijn. U besloot te vluchten. Op 12 maart 2012 vertrok u uit Bagdad. Via Turkije kwam u op 1 april 2012 in België aan waar u asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, de identiteitskaarten van uw kinderen, uw militair boekje, een voedselrantsoenkaart, een badge van Sahwa (2008) en een toegangsbadge van Rutba. Tevens legt u kopies voor van de identiteitskaart van uw echtgenote, een kaart van ontheemden, uw woonkaart uit Bagdad, het arrestatiebevel tegen H.(...) M.(...), de stammenovereenkomst, uw huwelijksakte en een deel van het dossier over de ontvoering van uw broer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat de vluchtmotieven die u inroept, niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève, die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u door de leden van de el Jumaili stam wordt gezocht enkel en alleen omdat u hun familieleden zou hebben aangegeven bij de politie waardoor ze gearresteerd werden. Zij zouden bekend hebben dat ze schuldig waren aan de ontvoering van en moord op uw broer Z.(...). In 2008 zouden ze hem ontvoerd en vermoord hebben om financiële redenen. Nu zouden de el Jumaili stamleden u onder druk willen zetten om de zaak te laten vallen. U zou de enige van uw familie zijn die hierom problemen kent (CGVS, p. 7, 8, 9, 10, 11, 19).

Daarenboven dient worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt die erop duiden dat u omwille van één van de in de Vluchtelingenconventie voorziene criteria bescherming ontzegd werd door de Iraakse autoriteiten. Zo verklaart u dat de Iraakse veiligheidsdiensten u hielpen bij het onderzoek naar de ontvoerders en de moordenaars van uw broer. Het blijkt voorts dat de Federale politie de schuldigen arresteerde en dat u kon rekenen op de bescherming van de Iraakse veiligheidsdiensten (CGVS, p. 7, 14, 16 + documenten).

Bijgevolg dient dan ook te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen vluchtmotieven buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen.

Er dient eveneens worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

De elementen die u aanhaalt waardoor u niet kunt terugkeren naar uw land van herkomst kunnen immers niet beschouwd worden als een voldoende aanwijzing van een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde.

Buiten het feit dat de el Jumaili stam u onder druk zou hebben gezet, blijkt namelijk dat u nooit persoonlijk belaagd zou zijn geweest door leden van deze stam. Hoewel u hen tot 2011 ontmoette om te trachten de zaak onderling te regelen heeft er zich nooit een gebeurtenis voorgedaan waaruit zou kunnen worden geconcludeerd dat u persoonlijk door hen gevisieerd zou worden (CGVS, p. 9, 10, 14, 18, 19). Het wordt daarenboven duidelijk dat de stamleden zelfs nooit in Bagdad, uw woonplaats, geweest zijn. U zou in Bagdad dan ook nooit iets van hen gehoord hebben. Enkel in de regio rond Fallujah zou u door hen onder druk gezet zijn geweest (CGVS, p. 11, 16). De ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees wordt daarenboven ondermijnd door uw verklaring dat u tot januari 2012 heen en weer reisde tussen Bagdad en de regio waar u gevaar zou lopen (CGVS, p. 16). Dit overigens zonder dat u iets overkwam.

U maakt enkel melding van de voorgehouden ontvoeringspoging op uw dochter. Opnieuw dient worden vastgesteld dat deze poging tot ontvoering in Fallujah plaatsvond. Na deze voorgehouden gebeurtenis zouden u en uw dochter bovendien nog twee maanden probleemloos in Bagdad hebben verbleven (CGVS, p. 20). Als u al daadwerkelijk gevisieerd zou worden door deze stam kan dan ook worden geconcludeerd dat deze voorgehouden dreiging enkel in een bepaalde regio, Fallujah, zou bestaan en dat u in uw eigen woonplaats, Bagdad, op geen enkel moment problemen zou hebben gekend met uw voorgehouden belagers. Er zijn dan ook onvoldoende redenen om te kunnen concluderen dat u niet probleemloos in Bagdad zou kunnen verblijven.

De geloofwaardigheid en de ernst van uw ingeroepen vrees worden daarenboven opnieuw ondermijnd door de vaststelling dat u uw dochter verder laat studeren aan de universiteit die gelegen is in de regio waar uw belagers over aanzienlijke macht zouden beschikken. Zelfs indien het volgens de stammentraditie zelden voorkomt dat vrouwen bij een dergelijke kwestie betrokken zouden worden, mag worden aangenomen dat een vader zijn dochter op een veiligere plek zou laten studeren wanneer er aanwijzingen bestaan dat er problemen bestonden tussen uzelf en één van de machtigste stammen uit de regio. U beweert wel dat u haar probeerde te laten overplaatsen naar de universiteit in Bagdad maar dat dit verzoek omwille van sektarische redenen werd afgewezen (CGVS, p. 8, 16, 20). Vreemd genoeg verklaart uw dochter dat deze aanvraag voor overplaatsing werd afgewezen omdat de aanvraag buiten de voorziene termijn werd ingediend (CGVS R.(...), p. 3).

Uit uw verklaringen kan voorts worden afgeleid dat de link tussen de ontvoeringspoging en het stammenprobleem gebaseerd is op hypothesen en informatie van derden. Op de vraag wat de mensen die naar uw dochter vroegen aan de universiteit te maken hadden met de el Jumaili stam antwoordt u immers dit niet te weten. U stelt enkel dat u met niemand anders een probleem had en dat Aqid M.(...) A.(...) u de raad gaf om niet meer naar daar te komen omdat u anders ook het slachtoffer kon worden van die mensen (CGVS, p. 16). Vreemd genoeg doet u na de voorgehouden ontvoeringspoging geen enkele poging om informatie te verkrijgen over het lot van de mensen die uw dochter zouden hebben willen ontvoeren (CGVS, p. 16, 17, 18), dit terwijl u een uitstekende relatie had met de plaatselijke veiligheidsofficier.

Hierbij dient nog worden opgemerkt dat u blijkbaar kon rekenen op bescherming van de Iraakse autoriteiten. Zowel bij het onderzoek naar de ontvoering van uw broer als na de voorgehouden ontvoeringspoging op uw dochter werd u beschermd en gesteund door de Iraakse veiligheidsdiensten. Uit uw verklaringen kan verder worden afgeleid dat de schuldigen doeltreffend werden opgespoord en vervolgens gerechtelijk vervolgd (CGVS, p. 7, 8, 14, 15).

Daarnaast dient eveneens worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen met betrekking tot de verijdelde ontvoeringspoging. Gezien de interventie van de veiligheidsdiensten in Fallujah en uw uitstekende relatie met de plaatselijke veiligheidsofficier is dit opmerkelijk.

Tot slot dient worden opgemerkt dat het hoogst onduidelijk is waarom u een probleem zou hebben met de el Jumaili clan. U beweert dat het bedriegers zijn en dat ze de gemaakte afspraken niet zouden nakomen. Volgens u moesten ze het lijk van uw broer overhandigen, moest de moordenaar zijn straf krijgen en moesten ze een viervoud van de afgesproken bedragen als compensatie betalen. Indien aan deze voorwaarden werd voldaan zou u akkoord gaan met hun voorstel. Vreemd genoeg staat in de stammenovereenkomst nergens gestipuleerd dat ze het lijk van uw broer dienden te overhandigen noch dat het afgesproken bedrag verviervoudigd diende te worden in bepaalde gevallen. Verder blijkt uit uw verklaringen dat ze de afgesproken financiële compensaties die in de overeenkomst werden bepaald weldegelijk betaald hebben. Uit de vertaling van dit document blijkt verder dat u het recht had om, ondanks de overeenkomst, juridische stappen te ondernemen tegen de schuldigen (CGVS, p. 8, 9, 10, 12, 13)(zie vertaling documenten).

Gezien bovenstaande vaststellingen kan de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, u evenmin worden toegekend.

Ten slotte dient eveneens te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uit uw verklaringen blijkt dat u de laatste decennia hoofdzakelijk in Bagdad, Centraal-Irak verbleef en gelet op het feit dat al uw directe familieleden die nog in Irak verblijven woonachtig zijn in Bagdad, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Geen van de documenten bevatten immers informatie waaruit zou kunnen worden geconcludeerd dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De meerderheid van deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens en die van uw familieleden. Het arrestatiebevel tegen H.(...) M.(...) en het dossier over de ontvoering van uw broer bevestigen uw verklaringen dat uw broer werd ontvoerd en vermoord door H.(...) M.(...) en dat

deze laatste vervolgens werd gearresteerd door de Iraakse autoriteiten. De stammenovereenkomst tenslotte bevestigt uw verklaring dat er in het kader van de moord op uw broer een overeenkomst werd gesloten tussen uw stam en de Jumaili stam. Al deze zaken staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van tweede verzoekster, mevrouw Y.H. R., als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 9 februari 1990 geboren in Bagdad. Sinds 2007 studeerde u dierengeneeskunde aan de universiteit van Fallujah. Op 10 januari 2012 kwamen er twee politieauto's naar de universiteit. De politiemensen vroegen naar u. De bewakingsdienst van de universiteit weigerde hen echter binnen te laten en nam contact op met de decaan die u ontbood. Hij weigerde om u uit te leveren. De decaan contacteerde de veiligheidsdienst van Fallujah en vernam dat er geen officiële opdracht was gegeven om u te arresteren. De veiligheidsofficier, een vriend van uw vader Y.(...) H.(...) R.(...) (O.V. 6.988.610) ging u komen ophalen aan de universiteit. Zelf contacteerde u uw vader. De decaan nam ondertussen contact op met de nabijgelegen controlepost van het leger. Zij kwamen de vermoedelijk valse politie-eenheden verjagen. De veiligheidsofficier bracht u naar zijn bureau waar u door uw vader werd opgehaald en naar Bagdad gebracht. Heel deze kwestie houdt verband met de ontvoering en moord op uw oom Z.(...). Uw vader had deze zaak onderzocht en de schuldigen gevonden in 2009. De daders werden gearresteerd en vastgehouden in de gevangenis van Fallujah. Sindsdien was er een probleem ontstaan tussen uw vader en de stam van de gearresteerden. Deze stam, el Jumaili, was zeer machtig in de regio van Fallujah. Op 16 januari 2012 zou de ontvoerder en moordenaar van uw oom, H.(...) M.(...), ontsnapt zijn uit de gevangenis van Fallujah. Uw vader besloot hierop te vluchten. Op 12 maart 2012 vertrokken jullie samen uit Bagdad. Via Turkije kwamen jullie op 1 april 2012 in België aan waar jullie asiel aanvroegen. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en uw badge van het studentenhuus.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader Y.(...) H.(...) R.(...) (O.V. 6.988.610). In hoofde van deze laatste werd beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de status van subsidiaire bescherming.

De beslissing van het CGVS luidde als volgt:

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat de vluchtmotieven die u inroept, niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève, die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u door de leden van de el Jumaili stam wordt gezocht enkel en alleen omdat u hun familieleden zou hebben aangegeven bij de politie waardoor ze gearresteerd werden. Zij zouden bekend hebben dat ze schuldig waren aan de ontvoering van en moord op uw broer Z.(...). In 2008 zouden ze hem ontvoerd en vermoord hebben om financiële redenen. Nu zou de el Jumaili stamleden u onder druk willen zetten om de zaak te laten vallen. U zou de enige van uw familie zijn die hierom problemen kent (CGVS, p. 7, 8, 9, 10, 11, 19).

Daarenboven dient worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt die erop duiden dat u omwille van één van de in de Vluchtelingenconventie voorziene criteria bescherming ontzegd werd door de Iraakse autoriteiten. Zo verklaart u dat de Iraakse veiligheidsdiensten u hielpen bij het onderzoek naar de ontvoerders en de moordenaars van uw broer. Het blijkt voorts dat de Federale politie de schuldigen arresteerden en dat u kon rekenen op de bescherming van de Iraakse veiligheidsdiensten (CGVS, p. 7, 14, 16 + documenten).

Bijgevolg dient dan ook te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen vluchtmotieven buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen.

Er dient eveneens worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

De elementen die u aanhaalt waardoor u niet kunt terugkeren naar uw land van herkomst kunnen immers niet beschouwd worden als een voldoende aanwijzing van een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde.

Buiten het feit dat de el Jumaili stam u onder druk zou hebben gezet blijkt namelijk dat u nooit persoonlijk belaagd zou zijn geweest door leden van deze stam. Hoewel u hen tot 2011 ontmoette om te trachten de zaak onderling te regelen heeft er zich nooit een gebeurtenis voorgedaan waaruit zou kunnen worden geconcludeerd dat u persoonlijk door hen geïdoleerd zou worden (CGVS, p. 9, 10, 14, 18, 19). Het wordt daarenboven duidelijk dat de stamleden zelfs nooit in Bagdad, uw woonplaats, geweest zijn. U zou in Bagdad dan ook nooit iets van hen gehoord hebben. Enkel in de regio rond Fallujah zou u door hen onder druk gezet zijn geweest (CGVS, p. 11, 16). De ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees wordt daarenboven ondermijnd door uw verklaring dat u tot januari 2012 heen en weer reisde tussen Bagdad en de regio waar u gevaar zou lopen (CGVS, p. 16). Dit overigens zonder dat u iets overkwam.

U maakt enkel melding van de voorgehouden ontvoeringspoging op uw dochter. Opnieuw dient worden vastgesteld dat deze poging tot ontvoering in Fallujah plaatsvond. Na deze voorgehouden gebeurtenis zouden u en uw dochter bovendien nog twee maanden probleemloos in Bagdad hebben verbleven (CGVS, p. 20). Als u al daadwerkelijk geïdoleerd zou worden door deze stam kan dan ook worden geconcludeerd dat deze voorgehouden dreiging enkel in een bepaalde regio, Fallujah, zou bestaan en dat u in uw eigen woonplaats, Bagdad, op geen enkel moment problemen zou hebben gekend met uw voorgehouden belagers. Er zijn dan ook onvoldoende redenen om te kunnen concluderen dat u niet probleemloos in Bagdad zou kunnen verblijven.

De geloofwaardigheid en de ernst van uw ingeroepen vrees worden daarenboven opnieuw ondermijnd door de vaststelling dat u uw dochter verder laat studeren aan de universiteit die gelegen is in de regio waar uw belagers over aanzienlijke macht zouden beschikken. Zelfs indien het volgens de stamtraditie zelden voorkomt dat vrouwen bij een dergelijke kwestie betrokken zouden worden, mag worden aangenomen dat een vader zijn dochter op een veiligere plek zou laten studeren wanneer er aanwijzingen bestaan dat er problemen bestonden tussen uzelf en één van de machtigste stammen uit de regio. U beweert wel dat u haar probeerde te laten overplaatsen naar de universiteit in Bagdad maar dat dit verzoek omwille van sektarische redenen werd afgewezen (CGVS, p. 8, 16, 20). Vreemd genoeg verklaart uw dochter dat deze aanvraag voor overplaatsing werd afgewezen omdat de aanvraag buiten de voorziene termijn werd ingediend (CGVS R.(...), p. 3).

Uit uw verklaringen kan voorts worden afgeleid dat de link tussen de ontvoeringspoging en het stammenprobleem gebaseerd is op hypothesen en informatie van derden. Op de vraag wat de mensen die naar uw dochter vroegen aan de universiteit te maken hadden met de el Jumaili stam antwoordt u immers dit niet te weten. U stelt enkel dat u met niemand anders een probleem had en dat Aqid M.(...) A.(...) u de raad gaf om niet meer naar daar te komen omdat u anders ook het slachtoffer kon worden van die mensen (CGVS, p. 16). Vreemd genoeg doet u na de voorgehouden ontvoeringspoging geen enkele poging om informatie te verkrijgen over het lot van de mensen die uw dochter zouden hebben willen ontvoeren (CGVS, p. 16, 17, 18). Dit terwijl u een uitstekende relatie had met de plaatselijke veiligheidsofficier.

Hierbij dient nog worden opgemerkt dat u blijkbaar kon rekenen op bescherming van de Iraakse autoriteiten. Zowel bij het onderzoek naar de ontvoering van uw broer als na de voorgehouden ontvoeringspoging op uw dochter werd u beschermd en gesteund door de Iraakse veiligheidsdiensten. Uit uw verklaringen kan verder worden afgeleid dat de schuldigen doeltreffend werden opgespoord en vervolgens gerechtelijk vervolgd (CGVS, p. 7, 8, 14, 15).

Daarnaast dient eveneens worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen met betrekking tot de verijdelde ontvoeringspoging. Gezien de interventie van de veiligheidsdiensten in Fallujah en uw uitstekende relatie met de plaatselijke veiligheidsofficier is dit des te meer opmerkelijk. Tot slot dient worden opgemerkt dat het hoogst onduidelijk is waarom u een probleem zou hebben met de el Jumaili clan. U beweert dat het bedriegers zijn en dat ze de gemaakte afspraken niet zouden nakomen. Volgens u moesten ze het lijk van uw broer overhandigen, moest de moordenaar zijn straf krijgen en moeten ze een viervoud van de afgesproken bedragen als compensatie betalen. Indien aan deze voorwaarden werd voldaan zou u akkoord gaan met hun voorstel. Vreemd genoeg staat in de stammenovereenkomst nergens gestipuleerd dat ze het lijk van uw broer dienden te overhandigen noch dat het afgesproken bedrag verviervoudigd diende te worden in bepaalde gevallen. Verder blijkt uit uw verklaringen dat ze de afgesproken financiële compensaties die in de overeenkomst werden bepaald weldegelijk betaald hebben. Uit de vertaling van dit document blijkt verder dat u het recht had om, ondanks de overeenkomst, juridische stappen te ondernemen tegen de schuldigen (CGVS, p. 8, 9, 10, 12, 13)(zie vertaling documenten).

Gezien bovenstaande vaststellingen kan de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, u evenmin worden toegekend.

Wat betreft de voorgehouden ontvoeringpoging dient nog te worden opgemerkt dat u onvoldoende zwaarwichtige elementen aanbrengt waaruit kan worden geconcludeerd dat u actueel een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De enige gebeurtenis die u aanhaalt om aan te tonen dat u persoonlijk geïsoleerd zou worden met het oog op vervolging is immers de voorgehouden verijdelde ontvoeringpoging op de universiteitscampus van Fallujah (CGVS, p. 10).

Allereerst dient dan ook worden vastgesteld dat u afgezien van deze voorgehouden gebeurtenis geen enkel element aanhaalt waaruit kan worden afgeleid dat u persoonlijk geïsoleerd zou worden. Bovendien blijkt dat u na de voorgehouden ontvoeringpoging in Fallujah nog twee maanden probleemloos in Bagdad kon verblijven, de stad waar uzelf en uw familieleden nooit enig probleem zouden hebben ondervonden met de leden van de el Jumaili stam (CGVS, p. 7, 8). Zoals ook blijkt uit de hierboven vermelde beslissing in het asiëldossier van uw vader zijn er dan ook geen aanwijzingen dat u niet probleemloos in Bagdad zou kunnen verblijven en studeren.

Voorts blijkt dat u na de voorgehouden gebeurtenis zelf nooit een poging hebt ondernomen om bijkomende informatie te verkrijgen over de situatie in Fallujah. U heeft zelfs nooit getracht om de universiteit of uw achtergebleven studievriendinnen te contacteren (CGVS, p. 7, 10).

Tot slot dient nog worden vastgesteld dat het hier een eenmalige gebeurtenis betrof. Hoewel de voorgehouden problemen van uw vader met de el Jumaili stam reeds enige tijd aansleepten, had u voordien nooit iets meegemaakt in Fallujah. Dit terwijl u de enige van de familie was die daar sinds 2007 hoofdzakelijk verbleef. Bovendien gaat het hier over een ontvoeringpoging door mensen die u niet eens heeft gezien, een poging waarvan u blijkens uw verklaringen niet eens zeker weet of het wel iets met de voorgehouden problemen van uw vader te maken heeft. Bovendien is deze ontvoeringpoging mislukt is en kon u klaarblijkelijk rekenen op de bescherming van de officiële Iraakse veiligheidsdiensten die hun taak naar behoren uitoefenden (CGVS, p. 2-7).

Bovenstaande vaststellingen laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de beoordeling van uw asiëlaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geïsoleerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en studies maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ten onrechte geoordeeld dat er zich nooit een gebeurtenis heeft voorgedaan waaruit geconcludeerd kan worden dat verzoekers door de leden van El Jumaili gevisieerd zouden worden. Uit recente gebeurtenissen blijkt dat verzoekers nog steeds gezocht worden, ook in Bagdad. Eerste verzoeker heeft in België het slechte nieuws gehoord dat er op 10 juni 2012 een aantal mensen het ouderlijke huis van eerste verzoeker zijn binnengevallen en zijn oudere broer vermoord hebben. Het is duidelijk dat zij op zoek waren naar eerste verzoeker, maar dat, gezien zijn afwezigheid, zijn oudere broer het ideale slachtoffer was. Het behoeft geen uitgebreide uitleg dat deze moord is gebeurd in opdracht van de leden van de stam El Jumaili. De vrees voor vervolging van verzoekers is dan ook weldegelijk gegrond. Verzoekers hadden, buiten hun problemen, een goed leven in hun land van herkomst en zouden het niet verlaten hebben indien hun problemen niet ernstig waren. Verzoekers hebben geen veilig vestigingsalternatief in Bagdad, aangezien er altijd een reële mogelijkheid bestaat om hun belagers tegen te komen. De leden van de stam El Jumaili zijn overal vertegenwoordigd en het is geen uitzondering dat ze verzoekers komen zoeken in Bagdad of ergens anders in Irak. Dit blijkt ook duidelijk uit de recente gebeurtenissen waarbij de broer van eerste verzoeker werd vermoord. De wraak die de stamleden van El Jumaili tegen verzoekers koesteren zal altijd blijven bestaan en zij zullen hen nooit met rust laten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat het onduidelijk zou zijn waarom verzoekers een probleem hebben met El Jumaili omdat in de stammenovereenkomst nergens gestipuleerd zou staan dat ze het lijk van de broer van eerste verzoeker dienden te overhandigen, noch dat het afgesproken bedrag verviervoudigd diende te worden in bepaalde gevallen. Eerste verzoeker volhardt op dit punt in zijn verklaringen. Op het moment van het opstellen van de stammenovereenkomst was het lijk van de broer van eerste verzoeker nog steeds spoorloos, waardoor dit niet kon worden opgenomen in de overeenkomst. De stamleden zeiden wel dat ze het lijk niet konden teruggeven omdat ze het in een rivier hadden gedropt, maar ze bleven maar smoesjes verzinnen en eerste verzoeker hechtte er totaal geen geloof aan. Dit heeft hij ook aangehaald tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Eerste verzoeker wist niet of het wel effectief om een lijk ging. De broer van eerste verzoeker was namelijk nog altijd vermist

en als hij levend terug was gekomen zou eerste verzoeker het geld moeten teruggeven aan El Jumaili. Er wordt gezind op wraak omdat eerste verzoeker vier criminelen heeft aangegeven en de bedreigingen zijn hoofdzakelijk afkomstig van de familieleden van deze vier.

Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat tweede verzoekster na de ontvoeringspoging in Fallujah nog twee maanden probleemloos in Bagdad kon verblijven en verzoekers en hun familieleden er nooit enig probleem ondervonden hebben met de leden van El Jumaili stellen verzoekers dat de vlucht naar België voorbereid moest worden en dat verzoekers geen andere keuze hadden dan hun vertrek met twee maanden uit te stellen. Verzoekers hadden evenwel een enorme angst en leefden ondergedoken. Mochten de stamleden hen ontdekt hebben in Bagdad zouden ze hen zeker vermoord hebben. Het is niet zo verwonderlijk dat tweede verzoekster nooit een poging heeft ondernomen om bijkomende informatie te verkrijgen over de situatie in Fallujah aangezien zij bang was en mensen niet meer durfde lastigvallen met haar probleem. Tweede verzoekster heeft dit tijdens haar verhoor door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook zo aangehaald. Bovendien mag niet vergeten worden dat de stamleden van El Jumaili gevaarlijke mensen zijn en niemand bereid was om tweede verzoekster te helpen in deze omstandigheden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt tevens ten onrechte dat de ontvoeringspoging slechts een eenmalige en mislukte gebeurtenis betrof en dat tweede verzoekster kan rekenen op de bescherming van de officiële Iraakse veiligheidsdiensten. Uit hetgeen hierboven werd aangehaald blijkt evenwel duidelijk dat er nieuwe bedreigingen op komst zijn. De volgende keer staat tweede verzoekster er gegarandeerd alleen voor en zullen de veiligheidsdiensten niet op tijd zijn om een ontvoering of moordpoging te verijdelen. Het is dankzij de decaan van de universiteit dat de deuren tijdig dicht waren en dat de veiligheidsdiensten verwittigd werden. In Irak zijn de autoriteiten niet in staat om zichzelf te beschermen en zij zijn dan ook niet in de mogelijkheid om aan verzoekers individuele bescherming te bieden.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen uit derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en van het gelijkheidsbeginsel. Verzoekers voeren onder verwijzing naar de informatie die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd toegevoegd aan het administratief dossier en de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten over Irak/Bagdad aan dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is en er herhaaldelijk bomaanslagen zijn waarbij wekelijks tientallen doden vallen. Zij citeren uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift en besluiten hieruit dat objectieve informatie aantoont dat er nog steeds sprake is van een aanhoudende conflictsituatie. Volgens verzoekers werd de situatie dat Bagdad allerminst stabiel te noemen is, bevestigd in een recent objectief rapport: "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Iraq" van 31 mei 2012. Er worden bepaalde risicogroepen geïdentificeerd maar er vallen wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers. Verzoekers stellen zich de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er moeten vallen om te kunnen spreken van een hoog risico. Hij stelt dat het aantal burgerslachtoffers in Irak in 2011 is gestegen en citeert uit een e-mail van Iraq Body Count over het verschil tussen hun cijfers en deze van de overheid. De redenering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is bovendien bevreemdend. Hoewel hij opmerkt dat de situatie in Irak stagneert, en dus niet verbetert, wordt er op heden toch geen subsidiare bescherming meer geboden aan mensen afkomstig uit Irak. Objectief gezien is de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd en het lijkt er zelfs op dat de situatie op heden onstabiel is. Gelet op het ongerechtvaardigde verschil in behandeling ten opzicht van enkele maanden geleden is het gelijkheidsbeginsel geschonden. Bovendien geeft de plotse, ongegronde wijziging in het beleid van verweerder aanleiding tot willekeur. Een kandidaat-vluchteling kan geluk gehad hebben dat hij in de tweede helft van het jaar 2011 is gevlucht en dat zijn dossier net voor het jaareinde van 2011 is behandeld. Een kandidaat-vluchteling die echter in april 2012 gevlucht is, heeft de consequentie dat de subsidiare beschermingsstatus niet meer wordt toegekend en dit terwijl de situatie in Irak nog even ongunstig en zelfs slechter is dan in het jaar 2011. Verzoekers menen voorts dat het asielbeleid van andere Europese landen irrelevant is nu verweerder de Belgische wetgeving moet respecteren en de Belgische wetgever ervoor koos om een ruimere bescherming toe te kennen dan EU-landen. Het woord 'individuele' zoals opgenomen in artikel 15, c) van de voormelde richtlijn werd in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet opgenomen.

Verzoekers voegen de volgende stukken bij hun verzoekschrift: een aantal persartikels, een pagina uit de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van 31 mei 2012, documenten van Refworld van 2 en 19 januari 2012, een e-mailbericht van de medeoprichter van Iraq Body Count en een uittreksel uit de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet.

Per brief van 14 januari 2013 bezorgen verzoekers de Raad volgende stukken: een overlijdensakte van de broer van eerste verzoeker, een proces-verbaal van onderzoek en vaststelling van 15 juni 2012 betreffende de inval in de woning, een proces-verbaal van klachtneerlegging van 15 juni 2012 betreffende de inval in de woning, een proces-verbaal van klachtneerlegging betreffende een aanval op de broer van eerste verzoeker en een proces-verbaal betreffende de aanval op het huis van eerste verzoeker. Al deze stukken worden vergezeld van een beëdigde vertaling.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De Raad stelt vast dat de door verzoekers aangehaalde motieven om hun land van herkomst te verlaten geen verband houden met één van de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt immers dat zij hun land van herkomst hebben verlaten omdat zij door leden van de stam El Jumaili worden gezocht, nadat eerste verzoeker familieleden van hen zou hebben aangegeven bij de politie waardoor deze gearresteerd werden. Zij zouden bekend hebben de broer van eerste verzoeker te hebben ontvoerd en vermoord in 2008. De stamleden van El Jumaili zouden eerste verzoeker nu onder druk zetten om de zaak te laten vallen en het op een stammenrechtelijke manier op te lossen (stuk 5A, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 7, 8, 10). De concrete aanleiding voor de vlucht van verzoekers was echter het opgevangen nieuws dat verschillende gevangenen gevlucht zijn, waardoor de moordenaar van de broer van eerste verzoeker mogelijk vrij is gekomen. Eerste verzoeker verklaart echter zelf niet honderd procent zeker te zijn (stuk 5A, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 9, 14 en 15). Het louter stellen in onderhavig verzoekschrift dat zij werden bedreigd door de stamleden van El Jumaili, die zinnen op wraak omdat eerste verzoeker vier van de stamleden heeft aangegeven bij de overheid voor de moord op zijn oudere broer, toont geenszins aan op welke manier dit onder vervolging omwille van een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag valt.

Internationale bescherming kan overigens slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed of zal kunnen doen op de nationale autoriteiten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers konden rekenen op de bescherming van de Iraakse autoriteiten. Zo verklaart eerste verzoeker dat de politie hem hielp, dat de moordenaar van zijn broer gearresteerd werd en dat zij konden rekenen op bescherming (stuk 5A, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 7, 8, 14 en 16). Waar verzoekers zich in onderhavig verzoekschrift beperken tot de beweringen dat tweede verzoekster

er de volgende keer gegarandeerd alleen voor staat, de veiligheidsdiensten niet op tijd zullen zijn om een ontvoering of moordpoging te verijdelen en dat de Iraakse autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen en aldus niet in de mogelijkheid zijn om aan verzoekers individuele bescherming te bieden, wijst de Raad erop dat dit slechts louter algemene en speculatieve beweringen zijn die geenszins zijn onderbouwd. Deze beweringen stroken overigens evenmin met de voormelde verklaringen van eerste verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoekers tonen geenszins aan dat de Iraakse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om hen bescherming te bieden.

Uit het administratief dossier blijkt overigens dat eerste verzoeker nooit persoonlijk belaagd is geweest door de leden van de stam. Uit de verklaringen van eerste verzoeker blijkt namelijk dat de El Jumaili stam hem slechts onder druk wou zetten om de zaak op een stammenrechtelijke manier op te lossen. Tot 2011 zou eerste verzoeker overigens leden van El Jumaili ontmoet hebben om de zaak onderling te regelen (stuk 5A, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 19) en het afgesproken bedrag zou door de stam betaald zijn (stuk 5A, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 12). Enkel omtrent de al dan niet verviervoudiging van het bedrag zou nog onenigheid bestaan (stuk 5A, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 12 en 13). Hij zou echter nooit persoonlijk belaagd zijn door leden van de stam. Zo verklaart eerste verzoeker: *“Nee om eerlijk te zijn is er niets gebeurd, ze probeerden mij te vragen om het probleem dmv de stammen op te lossen”* (stuk 5A, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 10) en *“En zelf heeft u eigenlijk nooit iets meegeemaakt? Nee god heeft mij beschermd (...)”* (eigen onderlijning) (stuk 5A, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 14). Ook in Bagdad zou hij nooit problemen hebben gekend en eerste verzoeker bleef voor zijn werk heen en weer gaan tussen Bagdad en de regio van zijn vermeende problemen (stuk 5A, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 11 en 16).

Ook de vermeende ontvoeringpoging van tweede verzoekster, kan verzoekers' problemen niet aantonen. Zo is de link tussen deze ontvoeringpoging en het geschil met El Jumaili louter gebaseerd op vermoedens. Eerste verzoeker verklaart immers slechts dat hij met niemand anders problemen had, maar stelt niet te weten wat de relatie is tussen de mensen die naar zijn dochter vroegen en El Jumaili (stuk 5A, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 16). Bovendien leggen verzoekers tegenstrijdige verklaringen af omtrent de reden dat tweede verzoekster niet kon overgeplaatst worden naar de universiteit van Bagdad. Zo stelt eerste verzoeker dat hij dit wel probeerde, maar dat dit werd afgewezen wegens sektarische redenen (stuk 5A, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 20). Tweede verzoekster verklaart daarentegen dat de overplaatsing werd afgewezen gezien deze werd aangevraagd buiten de voorziene termijn (stuk 4, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 3). Overigens heeft eerste verzoeker, niettegenstaande hij een goed contact had met de plaatselijke veiligheidsofficier, niet meer geïnformeerd naar wat er gebeurd is met de mensen die naar zijn dochter kwamen (stuk 5A, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 16, 17 en 18) en ook tweede verzoekster heeft nooit meer contact opgenomen met de universiteit of medestudenten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, AD tweede verzoekster, p. 7), wat verder de ernst en geloofwaardigheid van de vermeende ontvoeringpoging ondermijnt. Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift volhouden dat tweede verzoekster bang was en mensen niet meer durfde lastigvallen met haar probleem, stelt de Raad dat van een asiëlzoeker redelijkerwijs kan verwacht worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

2.4. In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat zij wel degelijk nog vervolgd worden door El Jumaili en ook in Bagdad niet veilig zijn. Dit zou blijken uit de recente gebeurtenis dat de oudere broer van eerste verzoeker op 10 juni 2012 werd vermoord bij een inval in het huis van eerste verzoeker. Op basis van een eenvoudige lezing van de door verzoekers per brief neergelegde overlijdensakte van zijn broer die gelegaliseerd werd en zogenaamde gelegaliseerde kopieën van een proces-verbaal van onderzoek en vaststelling en een proces-verbaal van klachtneerlegging gedateerd op 15 juni 2012 betreffende de inval in de woning en waarbij eerste verzoekers oudere broer zou zijn vermoord, die verzoeker ter ondersteuning van zijn verklaringen neerlegt, stelt de Raad echter vast dat geen geloof gehecht kan worden aan de echtheid van deze documenten. De Raad leest in de Engelstalige stempel op de achterkant van deze documenten, die afkomstig zou zijn van het kantoor van de legalisaties van het Iraakse ministerie van Buitenlandse Zaken en de echtheid van de stempel en de handtekening op de voorgelegde documenten zou moeten bewijzen, onder meer de volgende woorden: “REPUBLIC”, “MINISTRY”, “FOREIGN”, “DEPARTMENT”, “AUTHENTICATION”, “APPROV” en “signature”. Deze flagrante taalfouten doen afbreuk aan de echtheid van deze documenten nu van een afdeling van het ministerie van Buitenlandse Zaken op zijn minst verwacht kan worden dat deze bij het opstellen van documenten een correct taalgebruik hanteren. Bovendien blijkt uit de informatie die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ter zitting werd neergelegd dat veel

Iraakse documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Irak. De bewijswaarde van Iraakse documenten is hoe dan ook relatief. Gelet op voormelde vaststellingen ontberen de voorgelegde documenten dan ook enige bewijswaarde.

Voor zover er toch enig geloof zou kunnen gehecht worden aan de authenticiteit van deze documenten, *quod non*, stelt de Raad vast dat deze niet dienstig zijn. Hieruit kan namelijk hooguit afgeleid worden dat de broer van eerste verzoeker werd vermoord door vuurschoten in het hoofd, dat er in de woning sporen zijn van vuurschoten en dat het om onbekende daders gaat. De stelling van verzoekers in onderhavig verzoekschrift dat het duidelijk is dat de indringers op zoek waren naar eerste verzoeker, maar zijn oudere broer het ideale slachtoffer was gezien zijn afwezigheid, en dat deze moord is gebeurd in opdracht van de leden van El Jumaili, zijn echter slechts beweringen die door voormelde documenten niet worden gestaafd.

Wat de overige door verzoekers per brief neergelegde documenten betreft, met name een proces-verbaal van klachtneerlegging van 9 november 2012 betreffende een aanval op de broer van eerste verzoeker en een proces-verbaal van 12 november 2012 betreffende de aanval op het huis van eerste verzoeker, stelt de Raad vast dat het om fotokopieën gaat. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.5. Ook inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rust de bewijslast op de verzoekers. Verzoekers tonen, gelet op wat voorafgaat niet aan waarom zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet lopen. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad, aanwezig in het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "*Irak*" "*De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD*" van 5 januari 2012) en de aan de nota's toegevoegde update van 16 juli 2012 blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd, doch ook dat dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit voormelde informatie is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De talrijke door verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde internetartikels met betrekking tot verscheidene zware aanslagen in Bagdad en elders in Irak doen net als de pagina uit de "*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers*" van 31 mei 2012, de documenten van Refworld, het uittreksel uit een wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet, de e-mail van een medeoprichter van Iraq Body Count en verzoekers uitvoerige kritiek op het beleid van de commissaris-generaal, geen afbreuk aan de informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen. Bij de appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie werd duidelijk rekening gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. De verschillende door verzoekers aangebrachte artikelen ondersteunen de actuele vaststelling dat het geweld in Bagdad in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen.

Daaruit blijkt echter geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

2.6. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF